



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D. v právní věci žalobce: **J. Š.**, nar. „X“, bytem „X“, proti **žalované: Vězeňské službě České republiky, Věznici Všehrdy**, se sídlem ve Všehrdech č. p. 26, PSČ 430 01, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ředitele věznice o stížnosti ze dne 7. 7. 2015,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou ze dne 19. 7. 2015 ve znění jejího doplnění ze dne 10. 8. 2015 a 3. 9. 2015 domáhal zrušení rozhodnutí ředitele věznice žalované o stížnosti ze dne 7. 7. 2015, jímž byla zamítnuta jeho stížnost proti rozhodnutí vedoucího oddělení výkonu trestu žalované ze dne 30. 6. 2015, kterým byl žalobci dle ust. § 46 odst. 2, 3 písm. f) zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody (dále jen „ZVTOS“), uložen kázeňský trest umístění do uzavřeného oddělení na 28 dnů, s výjimkou doby stanovené k plnění určených úkolů programu zacházení, za jednání v rozporu s ust. § 28 odst. 3 písm. b) ZVTOS, tj. nedovolená konzumace návykových látek, když dne 11. 5. 2015 při orientačním toxikologickém vyšetření ve zdravotním středisku věznice, kde byl žalobci odebrán biologický materiál (moč), bylo zjištěno, že je pozitivní na přítomnost návykových látek, přičemž po provedení laboratorních testů potvrdila přítomnost těchto látek, konkrétně MET –

amfetaminových derivátů a methamphetaminu, i toxikologická laboratoř Krajské zdravotní, a. s. – Nemocnice Most, o. z., jíž byl uvedený biologický materiál žalobce zaslán.

V žalobě žalobce uvedl, že vědomě žádnou návykovou látku nepožil. Na oddělení prevence a stížností dne 12. 5. 2015 sdělil, že je mu vyhrožováno jiným odsouzeným, příslušní pracovníci však v tomto směru neučinili žádná opatření, což vedlo k tomu, že dne 13. 5. 2015 byl tím samým odsouzeným napaden s výsledkem dvoutýdenní neschopnosti. Celá záležitost však nebyla do dnešního dne řádně vyšetřena, a vzhledem k tomu, že v důsledku této skutečnosti podal několik stížností ke Generálnímu ředitelství Vězeňské služby České republiky a Generální inspekci bezpečnostních sborů, domnívá se, že takto přísný kázeňský trest mu byl uložen z důvodu zaujatosti vůči jeho osobě. A to přesto, že za celou dobu výkonu trestu odnětí svobody v dosavadním trvání 60 měsíců nebyl nikdy kázeňsky trestán a nebyl ani pozitivní na přítomnost návykových látek.

Žalobce dále zdůraznil, že odběrné vyšetření probíhalo nestandardním způsobem – v zásadě toliko podepisoval prázdný formulář a zdravotní sestra do něj následně dopsala veškeré údajně zjištěné skutečnosti, aniž by se k nim mohl vyjádřit. Stejně tak nemohl navrhnout provedení druhého testu či odběru krve. Zpráva z toxikologického vyšetření z nemocnice v Mostu pak neobsahovala údaj o množství návykové látky, toliko konstatovala, že je konkrétní látka přítomna. Tato skutečnost je přitom rozhodující pro určení, zda si odsouzený uvedenou návykovou látku vzal vědomě či nikoliv – kázeňský trest za uvedené jednání lze totiž dle jeho názoru uložit toliko tehdy, bylo-li jeho jednání úmyslné. Žalobci taktéž nebylo umožněno, aby při řízení o kázeňském postihu byl přítomen jeho právní zástupce. Závěrem žalobce poukázal i na to, že jiní odsouzení, jež byli taktéž shledáni pozitivními na přítomnost návykových látek, byli potrestáni toliko důtkou, a to ačkoliv jim byl již v minulosti kázeňský trest (na rozdíl od žalobce) uložen. Toto jednání žalované je však v rozporu se zásadou rovnoprávnosti odsouzených.

S ohledem na uvedené skutečnosti proto žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí jako nezákonné zrušil a vrátil jej žalované k novému projednání.

Žalovaná v písemném vyjádření k námitkám žalobce uvedla, že uvedené podání žalobce nelze považovat za žalobu ve smyslu zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), neboť neobsahuje zákonem požadované náležitosti. Po sdělení soudu, že žalobu považuje za projednatelnou, pak k jeho výzvě doplnila, že vzorek biologického materiálu byl žalobci odebrán zcela v souladu s vnitřním předpisem žalované, a to čl. 5 Metodického listu ředitele odboru zdravotnické služby a vrchního ředitele pro penologii č. 2/2010, o provádění monitoringu omamných a psychotropních látek ve Vězeňské službě České republiky, a Metodického listu č. 5/2011, kterým se uvedený metodický list mění. V souladu s těmito předpisy žalovaná vytipovala některé odsouzené, u nichž bylo provedeno toxikologické vyšetření. Vzorek moči byl odebrán na zdravotním středisku věznice do nádoby k tomu určené, a to za přítomnosti vychovatele Bc. O. V. Nádobu se vzorkem následně zdravotní sestra řádně označila jménem žalobce a provedla standardní testování. Po zjištění pozitivního nálezu byl vzorek odeslán do toxikologické laboratoře. Kontrolní rozbor v nemocnici v Mostě byl proveden kvalitativní, nikoliv kvantitativní metodou, jak navrhoval žalobce, neboť tento způsob je zcela v souladu s ust. § 28 odst. 3 písm. b) ZVTOS, jelikož pro uvedené jednání v rozporu s povinnostmi odsouzených je množství

návykové látky nerozhodné, relevantní je toliko její přítomnost. Odběr krve se pak v případě toxikologického vyšetření neprovádí.

K dalším námitkám žalobce žalovaná uvedla, že kázeňský trest byl uložen zcela v souladu s právními předpisy a odpovídal adekvátně spáchanému přestupku. Pokud žalobce uváděl, že byl fyzicky napaden jiným odsouzeným (a ve správním řízení též uvedl, že tímtež odsouzeným mu měla být návyková látka i aplikována do těla), aniž by tato skutečnost byla řádně vyšetřena, žalovaná konstatovala, že předmětné obvinění bylo šetřeno oddělením prevence a stížností. Po vyslechnutí několika svědků, žalobce a údajného útočníka, a to odsouzeného D., bylo zjištěno, že aktérem napadení měl být jiný odsouzený na základě domluvy se žalobcem za účelem „kompromitace“ odsouzeného D. a jeho vystěhování z vězeňské ubytovny, kde žalobce žije. Následná stížnost žalobce k Vězeňské službě České republiky a Generální inspekci bezpečnostních sborů byla taktéž řádně projednána. Stejně tak obrana žalobce, že mu měla být návyková látka aplikována odsouzeným D., byla vyvrácena dalším vyšetřením žalobce dne 30. 6. 2015, při němž měl žalobce opět pozitivní nález. V té době však již byl odsouzený D. umístěn na jiné ubytovně, než žalobce, proto jakákoliv možnost přímého kontaktu mezi ním a žalobcem byla eliminována. V důsledku křivého obvinění a maření výkonu úředního rozhodnutí byly proti žalobci následně zahájeny úkony trestního řízení.

Na základě shora uvedeného žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítnul.

Žalobce v replice k vyjádření žalované doplnil, že kopie rozhodnutí o uložení kázeňského trestu neobsahovala řádné poučení, razítko a podpis příslušného orgánu žalované. Namítl, že vychovatel Bc. V. nemohl být přítomen odběru, neboť se jej účastnil vychovatel V. O stížnosti proti uložení kázeňského trestu navíc rozhodl ředitel věznice žalované opožděně, když stížnost byla žalobcem podána 1. 7. 2015 a uvedené rozhodnutí je datováno dnem 7. 7. 2015, ačkoliv pro rozhodnutí je stanovena lhůta 5 dní. Dle jeho názoru se oddělení prevence a stížností snaží zastřít jeho napadení odsouzeným D. a věc řádně nešetří. Závěrem upozornil na to, že jemu uložený trest měl charakter trestu celodenního umístění do uzavřeného oddělení, kdy po celou dobu jej z tohoto oddělení nikdo nevyzvedl na žádný z kroužků, do knihovny aj., měl k dispozici toliko 1 hodinu vycházek, a to ačkoliv jiní odsouzení ke stejnému trestu mají do knihovny a jinam přístup.

Soud ve věci rozhodoval bez nařízení jednání ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce i žalovaná s tímto postupem vyjádřili svůj souhlas.

Napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez

návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu a dospěl soud k rozhodnutí, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Z Metodického listu ředitele odboru zdravotnické služby a vrchního ředitele pro penologii č. 2/2010, o provádění monitoringu omamných a psychotropních látek ve Vězeňské službě České republiky, a Metodického listu č. 5/2011, kterým se uvedený metodický list mění, bylo zjištěno, že se v rámci vězeňské služby provádí průběžné kontroly odsouzených na přítomnost alkoholu a jiných návykových látek. Testování osob se uskutečňuje mimo jiné prostřednictvím odběru moči za přítomnosti svědka, a to do nádoby k tomu určené. Test je realizován ihned po odběru a výsledek testu zaznamenán testujícím zaměstnancem do protokolu, který následně přítomní potvrdí svým podpisem. V případě pozitivního testu je nutno výsledek rovněž potvrdit akreditovanou toxikologickou laboratoří, které se vzorek odešle.

Ze Záznamu o kázeňském přestupku ze dne 17. 6. 2015 bylo zjištěno, že žalobce se k podezření z jeho spáchání odmítl vyjádřit. V protokole sepsaném ze dne 18. 6. 2015 vychovatel Bc. O. V. v pozici svědka po náležitém procesním poučení o následcích nepravdivé výpovědi uvedl, že dne 11. 5. 2015 byl přítomen odběru biologického vzorku a následné orientační zkoušce žalobce na přítomnost návykových látek, jež byla vyhodnocena jako pozitivní. V protokole sepsaném dne 24. 6. 2015 pak zdravotní sestra R. K. v pozici svědkyně po náležitém procesním poučení o následcích nepravdivé výpovědi uvedla, že provedla odběr moči žalobce pod dohledem vychovatele, a to do nádoby k tomu určené. Následně aplikovala testovací multidrogový panel „See Now“ a provedla vyhodnocení s tím, že po celou dobu testu byl žalobce i vychovatel přítomen. Po sdělení pozitivního výsledku žalobci sdělila, že moč bude odeslána za účelem dalšího rozboru do laboratoře. Z protokolu o provedení orientačního toxikologického vyšetření moči zdravotnickým zařízením žalované ze dne 11. 5. 2015 soud zjistil, že vyšetření odhalilo přítomnost THC (marihuany) a MET (pervitinu). Z protokolu o toxikologickém vyšetření ze dne 13. 5. 2015 provedeného Krajskou zdravotní, a. s. – Nemocnicí Most, o. z. byla ve vzorku potvrzena přítomnost MET – amfetaminových derivátů a methamphetaminu, přítomnost kanabinoidů byla naopak vyloučena.

Z originálu rozhodnutí o uložení kázeňského trestu soud zjistil, že obsahuje podpis vedoucího oddělení výkonu trestu, mjr. Bc. J. H., podpis žalobce a dále poučení o možnosti podání stížnosti k řediteli věznice a možnosti podat proti rozhodnutí o stížnosti do dvou měsíců po oznámení tohoto rozhodnutí žalobu ke krajskému soudu, v jehož obvodu se věznice nachází. Dále soud zjistil, že s ohledem na stížnost žalobce na postup příslušníku oddělení prevence a stížností bylo žalovanou prováděno podrobné šetření, jež neshledalo obvinění vznesená žalobcem vůči mj. údajnému napadení jiným odsouzeným důvodným. Vzhledem k tomu pak dne 10. 7. 2015 a dne 30. 7. 2015 orgány činné v trestním řízení proti žalobci zahájily trestní řízení pro podezření ze spáchání přečinů maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání (pro opakovanou konzumaci návykových látek před datem 30. 6. 2015) a krivého obvinění.

Soud se nejprve zabýval námitkami žalobce spočívajícími v tvrzeném nestandardním odběru moči při testování na přítomnost návykových látek a nepřítomnosti vychovatele Bc. V. při tomto testu.

V daném případě přítom vychovatel Bc. V. i zdravotní sestra K. v pozici svědků po náležitém procesním poučení o následcích nepravdivé výpovědi shodně uvedli, že byli přítomni odběru biologického vzorku a následné orientační zkoušce. Zdravotní sestra K. navíc výslovně vypověděla, že vychovatel a žalobce byli přítomni po celou dobu vyšetření, žalobci byl sdělen pozitivní výsledek a vysvětleno, že moč bude následně odeslána k dalšímu rozboru do laboratoře. Před žalobcem byla moč přelita do k tomu určené nádoby s uzávěrem a opatřena jeho identifikačními údaji. Ze shora uvedeného metodického listu k provádění monitoringu omamných a psychotropních látek bylo dále zjištěno, jakým způsobem je prováděno testování na přítomnost těchto návykových látek. Odběr se provádí za přímé kontroly svědka, a to do nádoby k tomu určené. Dále se za přítomnosti svědka a testované osoby provede test pomocí detekční soupravy, jehož výsledek se zaznamená do protokolu, který následně potvrdí testující zaměstnanec, svědek a testovaný svými podpisy. V případě pozitivního výsledku testu je nutné přítomnost návykových látek potvrdit akreditovanou toxikologickou laboratoří, jíž se biologický vzorek zasílá v transportní nádobě.

S ohledem na zcela shodné výpovědi vychovatele Bc. V. a zdravotní sestry K. soud nemá důvod o jejich věrohodnosti pochybovat, obzvláště za situace, kdy následně, ovšem před 30. 6. 2016, tj. před datem vydání žalobou napadeného rozhodnutí, byla u žalobce zjištěna opakovaná konzumace návykových látek. Rovněž tak jednotlivé úkony zdravotní sestry v rámci testování zcela korespondoval s postupem stanoveným v metodickém listu. Žalobce naprosto nepodloženě tvrdil, že podepsal toliko prázdný formulář, který byl dodatečně bez jeho přítomnosti či vědomí vyplněn údaji, k nimž neměl možnost se vyjádřit. Ani z obsahu správního spisu přitom nevyplývá žádná skutečnost, která by podpořila žalobcovo tvrzení o nepřípustném způsobu vyhotovování formuláře ohledně provedení testování na přítomnost návykových látek. Toto žalobcovo tvrzení, navíc zcela nepodložené, přičemž žalobce v tomto směru ani nenavrhoval provést nějaké dokazování, je v příkrém rozporu s výpověďmi vychovatele Bc. V. a zdravotní sestry K., dále s faktem, že zjištěný pozitivní výsledek na přítomnost MET byl spolu s možnou přítomností THC (která byla následně vyloučena přesnějším laboratorním testem) řádně zaznamenán do protokolu o provedení orientačního toxikologického vyšetření moče a navíc ani samotný žalobce nezpochybňoval, že testování bylo prováděno za jeho stálé přítomnosti. Námitky žalobce v tomto směru soud vyhodnotil jako nedůvodně, žalobcem účelově vznesené ve snaze vyvinít se z dotyčného přestupkového jednání. Žalobci nic nebránilo v tom, aby odmítl podepsat prázdný formulář, žádná taková skutečnost o nesouhlasu žalobce s podpisem dotyčného formuláře ovšem ze spisového materiálu nevyplývá. O účelovosti námitek žalobce pak svědčí i fakt, že následně laboratorně zjištěný výsledek přítomnosti drog v moči ze dne 13. 5. 2015 zcela souhlasí s údaji uvedenými v protokole.

Žalobce rovněž nedůvodně namítal, že mu nebyl proveden test vyšetřením krve. Z výše citovaného Metodického listu ředitele odboru zdravotnické služby a vrchního ředitele pro penologii č. 2/2010, o provádění monitoringu omamných a psychotropních látek ve Vězeňské službě České republiky, a Metodického listu č. 5/2011, kterým se uvedený metodický list mění, vyplývá, že test vyšetřením krve se u testingu přítomnosti drog neprovádí.

Žalobce rovněž nedůvodně namítal, že laboratorní vyšetření moči neobsahuje údaj o množství zjištěných návykových látek. Dle ust. § 28 odst. 3 písm. b) ZVTOS platí, že odsouzeným je zakázáno vyrábět, přechovávat a konzumovat alkoholické nápoje a jiné návykové látky, vyrábět a přechovávat předměty, které by mohly být použity k ohrožení bezpečnosti osob a majetku nebo k útěku, nebo které by svým množstvím nebo povahou mohly narušovat pořádek anebo poškodit zdraví. Z citované právní úpravy vyplývá, že odsouzeným je zakázáno požívat návykové látky v jakémkoliv množství. Zpráva toxikologické laboratoře nemocnice v Mostě obsahovala dle protokolu o toxikologickém vyšetření ze dne 13. 5. 2015 toliko údaj o přítomnosti MET – amfetaminových derivátů a methamphetamin, bez uvedení zjištěného množství. Tato skutečnost však byla pro následné řízení o kárném provinění žalobce zcela dostačující, neboť jestliže žalobce byť malé množství návykových látek požil, porušil tím povinnosti odsouzeného ve smyslu ust. § 28 odst. 3 písm. b) ZVTOS.

Pokud žalobce dále namítal, že pro uvedený kázeňský přestupek je vyžadováno úmyslné jednání, tak tato skutečnost ze stanovené povinnosti nepožívat návykové látky nikterak nevyplývá. Navíc v ust. § 46 odst. 1 ZVTOS je výslovně uvedeno, že kázeňským přestupkem je zaviněné porušení zákonem stanovené nebo na jeho základě uložené povinnosti, pořádku nebo kázně během výkonu trestu, čili přestupkového jednání se lze dopustit nejen úmyslně, nýbrž i z nedbalosti. V daném kontextu lze tedy uzavřít, že nebylo rozhodné, zda žalobce návykovou látku konzumoval s úmyslem či toliko v důsledku nedbalosti, neboť relevantní byla toliko okolnost, že ji skutečně požil. Soud se proto s právním názorem žalobce ohledně zavinění neztotožnil.

V předmětné věci přitom soud shodně jako žalovaná strana neměl žádné důvodné pochybnosti, že by se do těla žalobce dostala či mohla dostat návyková látka jiným způsobem nežli její konzumací žalobcem, ačkoliv žalobce tvrdil, že návykovou látku mu do těla blíže neurčeným způsobem aplikoval odsouzený D. V této souvislosti totiž nešlo přehlédnout fakt vyplývající z obsahu předloženého správního spisu, a to, že dne 30. 6. 2015 byl žalobce spolu s dalšími vytipovanými odsouzenými opětovně testován na základě ústního oznámení jednoho z odsouzených (nikoliv D.), přičemž výsledek testování byl opět pozitivní na methamfetamin, v důsledku čehož byly se žalobcem zahájeny úkony trestního řízení ve věci opakovaného pozitivního výsledku na požití návykových látek. K opakovanému pozitivnímu výsledku na požití návykových látek u žalobce přitom došlo v situaci, kdy odsouzený D. byl již od 13. 5. 2015 z preventivních důvodů umístěn na jiné ubytovně, aby byla zcela eliminována možnost jejich přímého kontaktu.

Rovněž tak se soud neztotožnil s další námitkou žalobce spočívající v tvrzení, že v rámci řízení o kárném provinění mu bylo odepráno právo na právního zástupce a jeho přítomnost v rámci řízení o kázeňském přestupku. Dle čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod má každý v řízení před soudy, jinými státními orgány či orgány veřejné správy, právo na právní pomoc, a to od počátku řízení. Čl. 40 odst. 3 Listiny základních práv a svobod pak analogicky stanoví, že obviněný má právo právního zástupce zvolit, jestliže si jej nezvolí, ačkoliv ho podle zákona mít musí, bude mu ustanoven. ZVTOS ale požadavek povinného zastoupení obviněného v řízení o kárném provinění nestanoví. Jestliže si proto žalobce zástupce v rámci řízení sám nezvolil, byl správní postup správních orgánů, pokud žalobci k jeho žádosti sdělili, že na jeho ustanovení *ex offio* mu nárok nevzniká.

K námitce žalobce, že kopie rozhodnutí o uložení kázeňského trestu odsouzenému neobsahovala poučení, podpis a razítko příslušného správního orgánu, který o trestním opatření rozhodoval, soud uvádí, že lze konstatovat, že žalobcem předložená kopie tohoto rozhodnutí skutečně uvedené náležitosti neobsahuje. Nicméně i v případě, že by žalobce skutečně neobdržel část rozhodnutí obsahující poučení o možnosti opravných prostředků (což by bylo možné označit za pochybení správních orgánů), nelze dovozovat, že by došlo k porušení jeho procesních práv. Žalobce totiž zcela v souladu s poučením uvedeným v uvedeném rozhodnutí (jehož originál obsahující veškeré uvedené náležitosti sám podepsal) nejen proti tomuto rozhodnutí řádně a včas podal stížnost, ale rovněž následně poté, co obdržel rozhodnutí ředitele věznice o vyřízení stížnosti, řádně a včas podal správní žalobu k soudu. I případné pochybení správních orgánů tedy nenabývalo takové závažnosti, aby působilo nezákonnost napadeného rozhodnutí či rozhodnutí jemu předcházejícího.

Správní orgány nepochybily ani v případě žalobcem tvrzeného pozdního rozhodnutí ředitele věznice o stížnosti proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu. Dle ust. § 52 odst. 3 ZVTOS platí, že o stížnosti rozhodne do 5 pracovních dnů od jejího podání ředitel věznice nebo k tomu zmocněný zaměstnanec. Žalobce podal stížnost dne 1. 7. 2015, jenž připadal na středu. S ohledem na skutečnost, že lhůta pro vyřízení stížnosti je vázána na 5 pracovních, nikoliv kalendářních, dní, byl její běh v době trvání dnů pracovního odpočinku (sobota, neděle a státní svátek dne 6. 7. 2015, jenž připadl na pondělí) pozastaven, a poslední den této lhůty tedy uplynul až dne 9. 7. 2015. V daném případě z obsahu správního spisu vyplývá, že ředitel věznice o stížnosti žalobce rozhodl dne 7. 7. 2015, a proto tak učinil ve lhůtě stanovené v ust. § 52 odst. 3 ZVTOS.

V další námitce žalobce tvrdil, že bylo porušeno jeho právo na rovné zacházení ve smyslu ust. § 15 ZVTOS. Soud uvádí, že toto právo je nutné vztahovat zejména k právům uvedeným v dílu 2 zákona, týkajících se sociálních podmínek odsouzených, práva na korespondenci, návštěvy aj. Pokud pak žalobce poukazoval na skutečnost, že za obdobný prohřešek byl jiným odsouzeným uložen podstatně mírnější trest, tak k tomu soud uvádí, že na konkrétní případy žalobce nepoukázal, když setrval jen u vágních a nepodložených tvrzení. Soud souhlasí se žalobcem v tom směru, že v rámci správního trestání není přípustná libovůle a správní orgány tak musí posuzovat každou věc individuálně na základě relevantních skutečností a okolností daného případu, přičemž ve stejných případech mají povinnost postupovat stejně. V přezkoumávané věci přitom nebylo zjištěno, že by příslušné orgány postupovaly v rozporu s touto zásadou. S ohledem na uvedené skutečnosti proto soud námitky žalobce v tomto směru včetně toho, že za obdobné chování příslušné orgány potrestaly jiné odsouzené mírnějším trestem, vyhodnotil jako neopodstatněné.

Žalobce by měl vzít v potaz, že dle ust. § 46 odst. 3 písm. f) ZVTOS je kázeňským trestem umístění do uzavřeného oddělení až na 28 dnů, s výjimkou doby stanovené k plnění určených úkolů programu zacházení. Přestože tedy příslušné orgány věznice uložily žalobci kázeňský trest v maximální možné výměře, jednalo se o zákonné rozpětí, přičemž s ohledem na vážnost provinění (neoprávněné užívání návykových látek), kterým byl žalobce shledán vinným, soud nedospěl ani k závěru, že by překročily meze správního uvážení.

Pokud žalobce namítal, že po celou dobu výkonu kázeňského trestu jej nikdo nevyzvedl na žádný z kroužků či do knihovny, odkazuje soud na ust. § 49 odst. 3 ZVTOS, dle kterého platí: „*Při kázeňském trestu umístění do samovazby odsouzený nepracuje, neúčastní se*

programu zacházení, není mu dovoleno kouřit, číst denní tisk, knihy nebo jiné publikace, kromě právnické, vzdělávací nebo náboženské literatury, a nakupovat potraviny a věci osobní potřeby s výjimkou hygienických potřeb. Není mu dovoleno odpočívat na lůžku mimo dobu k tomu vnitřním řádem určenou. Stejně se postupuje i při kázeňském trestu celodenního umístění do uzavřeného oddělení s tím rozdílem, že odsouzený je povinen vykonávat úklidové práce a práce nezbytné k zajištění běžného provozu ve věznici.“

Z citované právní úpravy vyplývá, že při kázeňském trestu celodenního umístění do uzavřeného oddělení se na odsouzeného užije obdobného režimu, jako při trestu umístění do samovazby (u něhož je stanoven mimo jiné zákaz čtení, odpočinku na lůžku aj.), s výjimkou toho, že odsouzený je povinen vykonávat úklidové a další práce. Jestliže tedy žalobci byl uložen trest umístění do uzavřeného oddělení, neměl po dobu jeho výkonu na jím uváděná oprávnění trávení volného času nárok, a správní orgány tudíž nepochybily, pokud mu účast na těchto aktivitách neumožnily.

Závěrem soud k námitce žalobce, že správní orgány řádně neprošetřily jeho konflikt s jiným odsouzeným, uvádí, že předmětná otázka nemohla být součástí soudního přezkumu v dané věci, neboť se dotýká odlišného řízení, jež s přezkoumávaným přímo nesouvisí.

Soud tedy na základě veškerých shora uvedených skutečností dospěl k závěru, že skutek spočívající v neoprávněném užívání návykových látek, jímž byl žalobce shledán vinným, byl správními orgány dostatečně a zcela nepochybně prokázán, a to zejména orientačním vyšetřením moči, jehož výsledky byly následně potvrzeny i laboratorně. Žalobce neprokázal, že by se uvedeného jednání nedopustil, a proto mu byl zcela v souladu se ZVTOS uložen trest odpovídající jeho protiprávnímu jednání i zákonnému rozmezí. Žalovaná rovněž neporušila ani žádná procesní ustanovení týkající se řízení o kázeňském provinění. Soud tedy neshledal žalobu z pohledu uplatněných žalobních námitek důvodnou, a proto ve výroku ad I. rozsudku ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalované žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a navíc je ani nepožadovala.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 28. června 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:

I. T.